

at Holsteen ikke stillebes i et faretruende Forhold til Danmark. Nu ere vi komne ind paa en anden Vej; jeg bebrejder Ingen; det er en afgjort Sag, at det idetmindste er udtalt som en Tante, der har sin Berettigelse, indtil et modstridende Skridt fra Rigsdagens Side har tilintetgjort det, som derpaa skulde bygges. I mine Tanker havde det været det Naturlige, at det første Forslag, vi havde fundet paa Thingets Bord, havde været Forslaget om den fælles Forsatning (Hør! Hør!), som man vilde have. Det var den aabne, ligefremme og naturlige Gang som Følge af Rindgjørelsen af 28de Januar 1852. Da havde Rigsdagen haft Frihed til at prøve, Frihed til at vælge, og kunde saaledes have afgivet sit Botum anderledes, end den maaskee kan det i Fremtiden, navnlig dersom, hvilket jeg strax vil gaae ind paa, denne Lov bliver antagen. Denne Vej har det høje Ministerium ikke fulgt, og det er atter ikke noget Botum fra Rigsdagens Side, der har forhindret det deri. Sagen var ganske i dets Hænder; der var rundelig Tid i Mellemtiden mellem de to Forsamlinger til at bearbejde Sagen; men vi have endnu ikke hørt eet eneste Ord om, at denne fælles Forsatning vil blive forelagt. Istedetfor er man fremkommen med denne Lov, der forudsætter Fællesforsatningen, som betinges af den, som gjør det nødvendigt for os at have den, som tvinger os til at tage den, som den maatte hydes os, hvis vi ikke aldeles ville mangle en sliq Forsatning. Havde vi faaet den forinden, da kunde der have været taget nødvendige Bestemmelser om, hvorledes, dersom Forholdet til Tydskland i Tiden gjorde det nødvendigt, en Udorganisation af Holsteen kunde skee, medens selve Forsatningen gik ud paa at samle til en Genhed. Atter dette vil vanskeliggjøres, dersom Love, der forudsætte denne Forsatning, skulle gaae forud for den.

Det er denne Betragtning af Sagen, det er Hensynet til vor Forsatning, som den nu staaer, der har været den virksomme, den afgjørende for Udvalget, naar det ikke, idetmindste ikke Fleerheden af Udvalget, har kunnet gaae ind paa Regjeringens Forslag. At der kunne være materielle Fordele for Holsteen og Danmark ved at danne en materiel Gen-

hed, ved at faae Toldgrændsen forslagt, det be-nægte vi ikke; der kan være Tvivl i saa Hensende, som jeg agter, men jeg tror ikke, at de ere sande eller afgjørende. Atter indrømmer jeg, at det, dersom Fællesforsatningen var giv-ven og var ordnet paa en saadan betryggende Maade, at denne Toldeenhed kunde stables uden Fare, da kunde den ansees som naturlig; men videre kunne vi ikke gaae. Uden altsaa at forkaste Loven, bede vi Ministeriet om Ud-sættelse, vi bede derom, fordi vi troe, at Af-gjørelsen nu vil være farlig for vort constitu-tionelle Liv, fordi vi ansee det for umuligt, at tre Forsamlinger i længere Tid kunne tage Beslutninger af denne Natur; saa at Lovgiv-ningen enten maa standse eller overlades til Absolutismen (Hør!) i disse Tilfælde. Det fraraade vi, det bede vi Ministeriet om ikke at fordre bevilget af os. Ministeriet bør i mine Tanker ikke fordre af Forsamlingen, at den ligesom skal dræbe sig selv (Hør! Hør!). Altsaa, det er en fornyet Dverveielse, det er en foreløbig Udsettelse, vi ønske, for at denne Genhed ikke skal bære bittere Frugter; hverken Mere eller Mindre gaaer vort Forslag ud paa. Det er — hvilket er udbilket i Udval-gets Betænkning — fordi vi netop ansee Faren størst i den nærmeste Fremtid, at Udvalgets Fleertal ikke har kunnet til-træde det Forslag, som er antydet af min ærede Ven, Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mourad). Han vilde en fornyet Beslutning, det vil sige, at Loven kun skulde antages paa 3 Aar, og naar den da ikke ved en ny Lov fandt Stadsfæstelse, da bortfaldt den igen. Det er netop, fordi vi ansee Faren for størst, Forviklingerne for allersmeest vanskelige i Begyndelsen, at vi ikke have troet at kunne slutte os til et Forslag af den Natur. Men visse vilde det dog være langt bedre end det Forslag, som foreligger fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Dette Forslag lyder saaledes: „To Aar efterat denne Lov er traadt i Kraft, eller senest i det andet Møde af den i den kongelige Rindgjørelse af 28de Januar bebudede Fællesforsatning, skal den forelægges til fornyet Dverveielse.“ Jeg maa bemærke, at ifølge Lovens § 11, er det overladt til